

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 2, No 1 (1951)

Therapeutics

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17193](https://doi.org/10.12681/jhvms.17193)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1951). Therapeutics. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 2(1), 30–35.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17193>

R. Beach. **Ἡ αιματοσυγκόλλησις κατὰ Hirst ὡς μέσον διαγνώσεως τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων** (The Hemyglutination inhibition test in the Diagnosis of Avian Pneumoencephalitis - Newcastle Disease) (Jour. Am. Vet. Associations No 851, Φεβρουαρίου 1948).

Ὁ ἐρευνητὴς στηριζόμενος ἀφ' ἑνὸς εἰς ἐργασίαν τοῦ Hirst καθ' ἣν ὁ ἴος τῆς γρίπης προκαλεῖ συγκόλλησιν τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων τῶν ὀρνίθων καὶ ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξουδετεροῦται ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου ὄρρου καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἐργασίας τῶν Burnet καὶ Luch καθ' ἃς ὁ ἴος τῆς ψευδοπανώλους Εὐρωπαϊκῆς καὶ Αὐστραλιανῆς προελεύσεως συμπεριφέρεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐφήρμοσεν ἐπιτυχῶς μετὰ ὠρισμένης δοκιμᾶς τὴν μέθοδον ταύτην εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων Ἀμερικανικῆς προελεύσεως.

Ὁ ἐρευνητὴς θέτει εἰς ἐπαφὴν ἐντὸς δοκιμαστικῶν σωλήνων ἀλλαντοειδῆς ὑγρὸν ἐμβρίου ὄρνιθος ἔνθα ἐκαλλιεργήθη ὁ ἴος, μετὰ ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων ὑγιοῦς ὄρνιθος, καὶ μετὰ ὄρρου νοσοῦντος πτηνοῦ, ἅπαντα εἰς ὠρισμένης ἀναλογίας καὶ ἐξετάζει τὸ ἀποτέλεσμα μετὰ 30' τῆς ὥρας. Ἐὰν ὑπάρχη γενικὴ συγκόλλησις ἢ ἀντίδρασις εἶναι ἀρνητικὴ, ἐὰν ἡ συγκόλλησις παρεμποδίζεται ἢ ἀντίδρασις εἶναι θετικὴ.

Ἡ μέθοδος ἐφηρμόσθη ἐπὶ τριετίαν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα μὲ λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἀποτελεῖ παράγοντα ταχείας διαγνώσεως τῆς νόσου ὑποβοηθοῦσα εἰς τὴν ταχείαν λήψιν μέτρων καταπολεμήσεως.
A. Σ.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Πειραματικαὶ ἐργασίαι Γερμανῶν πρὸς θεραπείαν τῶν νευρικῶν μορφῶν τῆς Νόσου τῶν Νεαρῶν σκύλων (Μόρβας) (Some Germans Experiences in the treatment of the Nervons forms of Canine Distemper). (Professor K, Ullrich The Veterinary Record No 16 April 22 1950).

Διὰ τὴν θεραπείαν τῆς Μηνιγγοεγκεφαλίτιδος ἢ χορήγησις ἑνὸς βαρβιτονοικοῦ (Luminalettes) ἐν συνδυασμῷ μετὰ Κροταλοτοξίνης (Epileptasid), κρίνεται ἀνωτέρα πάσης ἄλλης θεραπευτικῆς μεθόδου, καὶ οὕτω ἡ πρόγνωσις καθίσταται ἀγαθωτέρα εἰς τὴν μορφήν ταύτην τῆς νόσου. Διὰ τὴν θεραπείαν τῆς δευτεροπαθοῦς μυελίτιδος ἐν εἰδικὸν Γερμανικὸν σκεῦασμα τὸ Myelit μὲ βάσιν τὴν στρυχνίνην ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἀνώτερον παντὸς ἄλλου συνιστωμένου ὑπὸ τῆς Βιβλιογραφίας.

Ἡ πυρετοθεραπεία ἐγκατελείφθη ὡς δυναμένη νὰ προκαλέσῃ δόξειαν ἐξασθένησιν.

Αἱ Σουλφαμίδαι καὶ τὰ ἀντιβιοτικά οὐδεμίαν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἔσχον ἐπὶ τῶν νευρικῶν ἐκδηλώσεων τῆς νόσου, δεδομένου ὅτι αὐταὶ δὲν προκαλοῦνται ὑπὸ βακτηριδίων.

Ὡς πρὸς τὴν χορήγησιν βιταμίνης Β Προστιγμίνης καὶ ἄλλων ἄτινα τελευταίως εἶχον χρησιμοποιηθῆ, ταῦτα ἀπεδείχθησαν ἐντελῶς ἀλυσιτελῆ καὶ ἀμφιβόλου ἀξίας.

N. T.

Τὸ διάλυμα Φορμόλης ὡς μέσον αἰμοστατικόν.

(Weir G.K. 1949 Canad. J. Comp. Med. 13, 125 - 127)

Ἡ εἰσαγωγή τῶν Σουλφαμιδῶν καὶ τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐπεσκίασε τὸ γεγονός ὅτι ἡ Φορμόλη ἦτο ἄλλοτε ἢ πλέον εὐρέως διαδεδομένη καὶ τὸ πλέον κατάλληλον φάρμακον διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς Στρεπτοκοκκικῆς Μαστίτιδος.

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ Συγγραφεὺς ἀσχολεῖται περισσότερο μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Φορμόλης εἰς διάλυμα 2% καὶ εἰς ἐνδοφλεβίους ἐνέσεις πρὸς καταπολέμησιν τῶν αἰμορραγιῶν τοῦ μαστοῦ, αἵτινες ἐπισυμβαίνουν εἰς ἀγελάδας μὲ πρόσφατον τοκετόν.

Ἀντιμετωπίζων τὸ θέμα ὑπὸ μίαν ἐντελῶς ἰδιάζουσαν μορφήν, διάφορον τῆς ἐνδοκρινικῆς σχολῆς, πιστεύει ὅτι ἡ Φορμόλη ἀυξάνει τὴν ἐν τῷ αἵματι περιεκτικότητα τὴν θρομβίνης καὶ οὕτω ἐπιταχύνεται ἡ πήξις τοῦ αἵματος. Ἐπὶ 10 ἀγελάδων αἵτινες ἐδέχθησαν ἐνδοφλεβίως 500 κ.ἐκ. διαλύματος, αἱ 9 ἔδωσαν εὐθὺς ἀμέσως γάλα καθαρόν, τὸ δέκατον ζῶον δὲ ἐχειράσθη νὰ λάβῃ μετὰ 3 ἡμέρας ἰσόποσον δόσιν.

N. T.

**Μελέται ἐπὶ τῆς στρεπτομυκίνης ἐν σχέσει πρὸς τὴν δυνατότητα
χρησιμοποίησός της εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν** (Studies on Streptomycin in Relation to its possible uses in Veterinary practice).
(D. L. Hughes and R. K. Farmer in Veterinary Record vol 62
No 18 May 6 1950 V 265).

Ἡ συγκριτικὴ ἔρευνα in vitro τῆς ἀνθεκτικότητος εἰς τὴν Στρεπτομυκίνη ἐνίων μικροβίων ἐμελετήθη ὑπὸ τῶν ἄνω ἐργαστηριακῶν, οἵτινες διεπίστωσαν ὅτι ἡ κατὰ κατιοῦσαν κλίμακα ἀντοχὴ ἔχει οὕτω. Στρεπτοκοκκοί, Σαλμονέλλαι, Βάκιλλοι τῆς Ἑρυθρᾶς τῶν χοίρων, Λιστερέλα, Κορυνοβακτήριον νεφρικόν, κολοβακτηρίδιον, σταφυλόκοκκος ὁ πυογόνος, κορυνοβακτήριον τὸ πυογόνον. Ἡ στρεπτομυκίνη ἐχορηγήθη εἰς μοσχίδας καὶ ἀγελάδας δι' ἐνδοφλεβίων, ὑποδορείων καὶ ἐνδομυϊκῶν ἐνέσεων, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τέλος εἰς ἐγχύσεις ἐντὸς τῶν μαστῶν. Περιγράφουσιν ὁμοίως τὰ θεραπευτικὰ ἐπίπεδα πυκνότητος ἐν τῷ αἵματι καὶ ἐν τῷ

γάλακτι, ἅτινα ἐπετεύχθησαν διὰ τῶν μεθόδων τούτων, ὡς καὶ τὰ δεδομένα τῆς ἀπεκκρίσεως αὐτῆς εἰς τὰ οὖρα.

Τέλος πραγματεύονται τὴν δυνατότητα χρησιμοποίησεως τῆς Στρεπτομυκίνης εἰς τὰ βοοειδῆ βάσει τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων.

N. T.

C. K. Whitehair, A. A. Heidebrecht and O. B. Ross. **Ἡ χρῆσις τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐπὶ πεπτικῶν διαταραχῶν τῶν νεαρῶν χοίρων** (Antibiotics for Digestive Disturbances in young Pigs). (Veterinary Medicine **Μάρτιος 1951, σελίς 81**).

Εἰς πειραματισμὸν ἐπὶ 48 νεαρῶν χοίρων πασχόντων ἐκ διαρροίας καὶ καχεξίας, οἱ συγγραφεῖς ἐδοκίμασαν τὴν συγκριτικὴν ἐπίδρασιν τῶν ἑξῆς ἀντιβιοτικῶν καὶ σουλφοναμιδῶν, 1) χρυσομυκίνης, 2) στρεπτομυκίνης, 3) πενικιλίνης, 4) πενικιλίνης—Βιταμίνης Β 12, 5) σουλφαθαλιδίνης καὶ 6) τοῦ ΑΡΕ No 5 (παράγοντος ζωϊκῆς πρωτεΐνης) τοῦ οἴκου Lederle, χορηγουμένων ἀπὸ τοῦ στόματος.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πειραματισμοῦ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ χορηγηθέντα ἀντιβιοτικά ἔσχον σαφῆ εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν, τόσον ἐπὶ τῆς νοσηρᾶς καταστάσεως, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ζώων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ οἱ συγγραφεῖς ὑπενθυμίζουσι ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν ἐσχίτως ἐργασιῶν, ἡ αὐτὴ εὐνοϊκὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ ὑγιῶν εἰσέτι ζώων, εἰς τὰ ὅποια χορηγοῦνται ἀντιβιοτικά μετὰ τῆς τροφῆς τῶν.

K.B.T.

Le Goffe. La fourbure de parturition. Essai de traitement par les histaminiques de synthèse. (**Ἡ ἐνδονυχίτις τοκετοῦ—Δοκιμὴ θεραπείας διὰ τῶν συνθετικῶν ισταμινικῶν**). Thèse, Paris 1948. Anal. in Rec. Méd. Vét. 1949 σ. 278.

Ἡ ἐνδονυχίτις τοκετοῦ εἶναι συχνὴ εἰς τὴν φορβάδα, ὡς σοβαρὰ ἐπιπλοκὴ, ἐναντίον τῆς ὁποίας αἱ γνωσταὶ θεραπευτικαὶ ἀγωγαὶ δὲν φέρουσι συνήθως ἀποτέλεσμα. Ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πρόβλημα τῆς θεραπείας τῆς νόσου ταύτης καὶ μὲ τὸν προσδιορισμὸν τῆς παθολογικῆς καὶ τῆς φυσιολογικῆς ισταμιναιμίας εἰς τὰς ἐκάστοτε περιπτώσεις, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Παραδέχεται τὴν ὑπερισταμιναιμίαν ὡς τὸν κυριώτερον παράγοντα τῆς αἰτιοπαθογενείας τῆς νόσου, ἥτις, κατὰ τὴν ἄποψιν ταύτην, θεωρεῖται σήμερον ὡς μία αὐτοτοξίνωσις. Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα θεραπεία ἔδωκεν εἰς τὸν συγγραφέα, ὅπως καὶ εἰς ὄλους ὅσοι ἠσχολήθησαν πρὸ αὐτοῦ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Τρεῖς ἐγχύσεις, ἐνδοφλεβίως, ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐνδομυϊκῶς, Neoptergan, ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν θεραπείαν. Αὗται γίνονται ἐντὸς 24 ὥρων : ἢ α'. τὸ ταχύτερον μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν συμπτωμάτων, ἢ β'. μετὰ 8 ὥρας καὶ ἢ γ'. τὴν 24ην ὥραν. Δόσεις 0,60—0,80 γραμ. ἐκάστη ἐγχυσις.

Ἡ ἀφαίμαξις καὶ ἡ τοπικὴ καὶ γενικὴ ἀντισηψία δὲν πρέπει νὰ παραβλέπωνται.

E. M.

N. Muntiu. Chimiotherapia morvei ou Sulfathiazol. Actiunea protectoare in infectiunile experimentale la cobai (**Χημειοθεραπεία τῆς μάλεως διὰ τῆς σουλφαθειαζόλης. Προληπτικὴ ἐνέργεια εἰς τὰς πειραματικὰς μολύνσεις τοῦ ἰνδοχοίρου**). Rivista de Medicina Veterinara si de Zootechnie 1948, σ. 11—12. Anal. in Rev. Path. Comp. 1950, σ. 668.

Πειράματα ἐπὶ 148 ἰνδοχοίρων. Ὁ συγγραφεὺς τελικῶς συμπεραίνει, ὅτι ἡ σουλφαθειαζόλη ἔχει ἔντονον δρασιν ἔναντι τοῦ βακίλλου τῆς μάλεως IN VIVO. Χορηγούμενη εἰς τὸν ἰνδοχοίρον ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς κατιούσας ἡμερησίας δόσεις 1,0—0,1 γρ. κατὰ κιλὸν ζῶντος βάρους, παρεμποδίζει τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου εἰς 100 % τῶν μολυθέντων καὶ προληπτικῶς θεραπευθέντων ἰνδοχοίρων.

Ἐὰν ἡ μόλυνσις ἐγένετο διὰ 1—10 θανατηφόρων δόσεων, ἀρκεῖ συνολικὴ δόσις 1 γρ. σουλφαθειαζόλης ἐπὶ 5 ἡμέρας πρὸς προστασίαν 100 % τοῦ ἰνδοχοίρου. Ἡ 100 % προστασία ἰνδοχοίρων μολυθέντων διὰ 50 ἕως 10.000 θανατηφόρων δόσεων βακίλλων, ἀπαιτεῖ τὴν χορήγησιν μεγαλύτερων δόσεων σουλφαθειαζόλης καὶ παρατάσιν τῆς θεραπείας ἐπὶ 15θήμερον.

Ὁ συγγραφεὺς βασιζόμενος εἰς 4 περιπτώσεις τυχαίας μόλυνσεως ἀνθρώπων θεραπευθείσας ἀποτελεσματικῶς καὶ εἰς τὰ ἐκτελεσθέντα ἐπὶ τῶν ἰνδοχοίρων πειράματα, φρονεῖ ὅτι ἡ σουλφαθειαζόλη ἀποτελεῖ ἀσφαλὲς καὶ πρακτικὸν μέσον ἀποτροπῆς ἐκδηλώσεως τῆς νόσου εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν περιπτώσει τυχαίας μόλυνσεως διὰ τοῦ βακίλλου τῆς μάλιος, ἔναντίον τοῦ ὁποίου ἡ πενικιλίνη δὲν φέρεται κανένα ἀποτέλεσμα.

E. M.

Major T. C. Joives. Ἡ Ριμποφλαβίνη εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς **περιοδικῆς ὀφθαλμίας** (Riboflavine and Control of Equin Periodic Ophthalmia) (Jour. Am. Vet. Ass. No 866. Μάιος 1949).

Πειράματα γενόμενα κατὰ τὰ ἔτη 1945, 1946 καὶ 1947 δεικνύουν ὅτι ἡ προσθήκη ριμποφλαβίνης εἰς τὸ σιτηρέσιον τῶν ἵππων ἀποτελεῖ ἀποτελε-

σματικὴν μέθοδον προλήψεως τῆς περιοδικῆς ὀφθαλμίας. Εἰς τοὺς ἵππους ἐνὸς Κέντρου Ἴππωνειῶν εἰς Front Royal ἐχορηγήθη μετὰ τῆς τροφῆς ποσότης 40 milgm. ριμποφλαβίνης καθημερινῶς, κυρίως κατὰ τὸν χειμῶνα ὁπότε ἔλειπε τὸ πράσινον ἐκ τῆς τροφῆς. Κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἢ ποσότης ἡλαττοῦτο καὶ διεκόπτετο ἢ χορήγησις ἀναλόγως τῶν λειμώνων εἰς οὓς ἔβροσκον τὰ ζῶα. Ἄν καὶ ἀναζωπυρώσεις παλαιῶν προσβολῶν παρατηροῦντο, ὅμως οὐδὲν νέον κροῦσμα ἐνεφανίσθη. Ἡ προσθήκη ριμποφλαβίνης προλαμβάνει τὴν ἐμφάνισιν νέων κρουσμάτων, ἀλλὰ δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ παλαιῶν περιστατικῶν.

Εἰς μίαν ἰδιωτικὴν ἐκμετάλλευσιν, ἢ καταπολέμησις τῆς περιοδικῆς ὀφθαλμίας διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου ἐπετεύχθη κατὰ τὰ ἔτη 1946-1947. Εἰς τὴν αὐτὴν Ἀγροικίαν ἣτις περιεῖχε 93 ἵππους ἡ νόσος ἦτο ἐνδημική, ἀλλὰ τὸ 1944 ἦτο ἐξόχως καταστρεπτική. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1945, εἰς τὴν τροφήν τῶν ἵππων ἤρχισεν ἀναμιγνυομένη ριμποφλαβίνη. Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη οὐδὲν νέον κροῦσμα ἐνεφανίσθη. Ἐπὶ τῶν παλαιῶν κρουσμάτων οὐδεμία βελτίωσις ἐσημειώθη.

A. Σ.

B. F. Hoerlein, Ow. Shalm. "Ἐγχυσις Πενικιλίνης καὶ ἡ χρῆσις τῶν κηρίων πενικιλίνης διὰ τὴν θεραπείαν τῆς χρονίας Μαστίτιδος (Penicillin infusions and Penicillin Bougies in the treatment of chronic Mastitis) (Jour. Am. Vet. Ass. No 856 Ἰούλιος 1948).

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς συγκριτικῆς μελέτης ἔδειξαν ὅτι τὰ κηρία πενικιλίνης περιέχοντα 50.000 μον. τοποθετούμενα ἐντὸς τῆς θηλῆς εἶναι ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὰ μὲ τὰς ἐντὸς τοῦ μαστοῦ ἐγχύσεις πενικιλίνης τῆς αὐτῆς περιεκτικότητος εἰς μονάδας, διὰ τὴν καταστροφήν τοῦ στρεπτοκόκκου τῆς μαστίτιδος τῶν ἀγελάδων, αἵτινες πάσχουσιν ἐκ χρονίας μορφῆς. Ἡ χορήγησις ἐγένετο ἅπαξ καθ' ἐκάστην καὶ ἐπὶ 4 συνεχεῖς ἡμέρας.

A. Σ

A. H. Quin, Austin K. Batclief. "Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος τῆς θεραπείας τοῦ μετεωρισμοῦ τῶν μηρυκαστικῶν (A new Approach of the treatment of Bloat in Ruminants) (J. Am. Vet. Ass. No 866 Μάιος 1949).

Κατὰ τὸν μετεωρισμὸν, λόγῳ πίεσεως τῆς ἐπιφανειακῆς τάσεως τοῦ περιεχομένου τῶν στομάχων, αἱ σχηματιζόμεναι φυσαλίδες ἀερίων κατακρατοῦνται ἐντὸς τῆς μάξης καὶ δὲν εἶναι εὐκόλως ἢ διαφυγῆ των, διὰ τοῦτο δὲ κατὰ τοὺς ἐρευνητὰς ἐνδείκνυνται τὰ φάρμακα, αἵτινα αὐξάνουν τὴν ἐπιφανειακὴν τάσιν, ὡς τὸ τερεβινθέλαιον καὶ τὸ ὀρυκτέλαιον.

Ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης οἱ συγγραφεῖς ἐχρησιμοποίησαν εἰς 155 περιπτώσεις ὀξείας τυμπανίτιδος τῶν βοοειδῶν, παρασκευάσμα περιέχον πολυμερικὴν μεθυλικὴν σιλικόνην (Methyle silicone) με̄ ἄριστα ἀποτελέσματα. 115 περιπτώσεις ἐθεραπεύθησαν τελείως, αἱ πλεῖσται εἰς ἐλάχιστον χρόνον. Αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν ὑπεχώρησαν μετὰ μίαν μόνον χορήγησιν. Εἰς ὀλίγας περιπτώσεις ἡ ἐνέργεια ὑπεβοηθήθη διὰ τῶν συνήθων φαρμακευτικῶν μέσων (καθαρτικά, διεγερτικά κλπ.). Ἡ χορηγούμενη δόσις εἶναι 100 κ.έ. διὰ βοοειδῆ καὶ 25 κ.έ. διὰ τὰ αἰγοπρόβατα. Τὸ φάρμακον χορηγεῖται εἴτε ἀπὸ τοῦ στόματος, εἴτε προτιμότερον διὰ παρακεντήσεως τοῦ πρώτου στομάχου.

A. Σ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Osman A. Zaki and A. El—Afifi, Cairo, Egypt. Ἡ ἐπίδρασις τῆς ἄλλης ἐπὶ τῶν παθογόνων μικροοργανισμῶν (Le effect of Bacon brine on Pathogenic Microorganisms). (Veterinary Medicine, Νοέμβριος 1950, σελὶς 453).

Λόγῳ τῶν πολλῶν ἀτυχημάτων ἅτινα συμβαίνουνσι συνεπείᾳ βρώσεως χοιρομηρίου, ἀλιπᾶστου χοιρείου κρέατος καὶ ἀλλάντων, οἱ συγγραφεῖς ἀπεφάσισαν νὰ μελετήσουν τὴν βακτηριοστατικὴν ἐνέργειαν τῆς ἄλλης μόνης καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ χοιρείου κρέατος.

Πρὸς τοῦτο παρεσκευάσαν ἄλλην πυκνότητος 20 %, εἰς NaCl εἰς PH 7,4, εἰς ἣν ἐν συνεχείᾳ μετὰ ἀποστείρωσιν, ἔσπειρον διὰ διαφόρων μικροοργανισμῶν, παθογόνων διὰ τὸν ἄνθρωπον π. χ. σαλμονέλλα τοῦ τύπου τῶν μυῶν, Σταφυλόκοκκος χρυσίζων (αἰμολυτικὸν στέλεχος), Κολοβακτηρίδιον, Βρουκέλλα τῆς ἐκτρώσεως τῶν χοίρων, Πρωτεὺς καὶ Βάκιλλος πυοκυανικός.

Οἱ περιέχοντες τὴν ἄλλην δοκιμαστικοὶ σωλῆνες, εἰς μερικοὺς τῶν ὁποίων ἐτοποθετήθη καὶ τεμάχιον χοιρομηρίου, ἐτέθησαν εἰς ἐπωαστικοὺς κλιβάνους διαφόρων θερμοκρασιῶν (8°C, 22°C, 37°C) καὶ ἐπὶ διάφορα χρονικὰ διαστήματα.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πειραματισμοῦ προέκυψαν τὰ ἑξῆς :

Ὅτι ἐκ τῶν ὑποστάντων τὴν δοκιμασίαν μικροοργανισμῶν ὁ σταφυλόκοκκος ὁ χρυσίζων ἀπεδείχθη ὁ πλέον ἀνθεκτικός, ἐπιζήσας ἐπὶ 36 ἡμέρας εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 37°C παρουσίᾳ κρέατος καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀπλὴν ἄλλην.

Ἀντιθέτως, ἡ Βρουκέλλα τῆς ἐκτρώσεως τῶν χοίρων ἐπέζησεν ἐπὶ 10 ἡμέρας, εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 37°C, ἡ Σαλμονέλλα τοῦ τύπου τῶν μυῶν ἐπὶ 7 ἡμέρας, ὁ Πρωτεὺς ἐπὶ 10 ἡμέρας, τὸ κολοβακτηρίδιον ἐπὶ 7